

den over paa Bondestanden alene, eller berøver os nogensomhelst anden af de Rettigheder, vi alt have. Det troer jeg, at vi i dette Thing ville være istand til at forhindre, og overhovedet kan jeg ikke see, at det nytter Noget at udkaſte ſaa ſtærke Bebreidelſer, naar man ikke med det Samme er istand til at paaviſe en Vej, hvorved man kan naae noget Bedre; thi at forkaſte det Forſlag, ſom her foreligger, vil jo efter det ærede Medlems nu afgivne Erkjendteſe ikke føre til Andet, end at man i allerhelbigſte Tilfælde beholder baade Rigsraad og Rigsdag, og det mener jeg giver en Stilling, der ikke kan ſiges at være bedre end den, der opnaaes efter Udkaſtet.

Udfærdigning: Jeg ſkal først ſvare paa det Sidſte, ſom det ærede Medlem anførte. Rigsdagen, ſom den er, beſtytter med tilſtrækkelige Kræfter — ikke ſtærke, thi hidtilbage har det været vanſkeligt nok at gjøre det, — den borgerlige Samfundstilſtand i Landet. Tag Rigsdagen bort og ſtil det, ſom man har villet have, hen iſtedetfor, ſaa er denne Beſtyttelſe borte, ſaa at man hellere maa blive ved med de to Forfatninger og beholde Rigsdagen til Beſtyttelſe for det borgerlige Samfund end undergive ſig de Betingelſer, ſom her fordes. De Betingelſer, ſom her fordes, ere ſaa brydende med den hele Samfundstilſtand, vi ere iſærb med at udvikle, at det ikke kan blive ſtaaende derved, og naar det ærede Medlem trøſter ſig med, at han og hans Standsfæller dog beholde en Kraft til Brydninger af den Art, ſaa ſiger jeg, at, derſom denne Kraft er tilſtede, ſkulle de kunne modſtaa de Foretagender, ſom vi nu bekæmpe. Der er Intet, der klarere beviſer, at en ſaadan Kraft ikke vil være tilſtede end det, at de denne Gang ere blevene paa en ſaadan Maade ſlaaede af Marſken, at det ærede Medlem ſelv erkjender, at det, vi komme til, ikke er uønkligt eller godt. Vel ſiger han, at han troer, at man kan komme ud af det med denne Forfatning, men man ſkal huſſe paa, at, hvad jeg vil kalde den Repræſentation, der har ſøgt at forsvare heelt igjennem den ligeberettigede Stilling for alle Lag i Folket, har aldrig været, her uden en

Minoritet, at man har været iſtand til at gjøre det klart, at Landets Udvikling glider beſt fremad paa denne Vej; den er ikke gleben meget hurtig fremad, og jeg for min Part ſkal ſige, at det gjerne kan være, at det er det Rette og Gode, naar man kun ſkriver fremad og ikke gaaer tilbage. Men det Skridt, vi her gjøre, indeholder netop den Feil, at det ikke er en ny Udvikling, ikke en ny forbedret Retning, men at det er en Tilbagegang i en ſlettere Retning. Naar det ærede Medlem ſiger, at jeg har erkjendt, at vi ikke ved at modſætte os denne Forfatning kunne naae til Andet, end at Rigsdagen og Rigsraadet begge ville blive ſtaaende, ſaa har jeg ikke ſagt dette. Jeg er fuldkommen overbeviſt om, at den Dag, da der kommer en Rigsdag, ſom paa en fuldkommen lovlig Maade ſiger: Vore Penge ere vore, her er kun eet Kongerige Danmark, indenfor Kongeriget Danmark er der kun eensartede Kommer, og ud af diſſe Kommer gaae ingen Penge, ſaa længe diſſe Forhold beſtaaer, — den Dag vil denne Tilſtand være forbi, men man behøver ikke at gaae ſaa vidt. Jeg er overbeviſt om, at derſom de Herrer engang ville gjøre det ſimple Forſøg at ſtemme for vort Forſlag, ſaaledes ſom det her foreligger, og ikke gjøre et eneſte Skridt videre, ſaa ſkulle de ſee, hvor ſimpelt det Hele oploſer ſig, og hvorledes det, ſom har viiſt ſig meget vanſkeligt, forsvinder af ſig ſelv ſom Dug for Solen. Her er ingen berettiget Forfatning for Kongeriget Danmarks og Hertugdømmet Slesvigs Fællesanliggender; her er deroværrer intet Fællesſkab mellem Kongeriget Danmark og Hertugdømmet Slesvig, og ingen fælles Anliggender imellem dem. Det er et Slags opſtillet Spilleværk, der ikke gjælder længere, end man lader ſig drive deraf. Vilde derimod det ærede Medlem og hans Venner rolig forſøge at ſtemme med mig i denne Sag, ſkulle de ſee, at der ingen Vanſkelighed er tilſtede. Det ærede Medlem har fuldkommen Ret, naar han antager, at jeg ikke har nogensomhelst Videnſigt. Jeg er over 70 Aar gammel, og jeg vilde ønske, at jeg kunde opgive min Overbeviſning og gaae hjem og føre et roligt og mageligt Liv; men paa den anden Side ſætter jeg min yderſte Kraft imod, hvad jeg betragter